

Ve věci samé uvažoval soud takto: St-l byl odsouzen proto, že dne 26. listopadu 1931 jel městem Teplicemi-Šanovem s automobilem, na němž vpředu svítila jen jediná svítlna. Stížnost tuto skutečnost nepopírá, ale namítá, že pouhé zjištění fakta, že st-l jel s autem, osvětleným toliko jedinou svítilnou, není dostačující k tomu, aby st-l mohl býti odsouzen, nýbrž že je třeba, aby k této objektivní podstatě skutkové přistoupilo ještě nějaké subjektivní zavinění. Náзор úřadu, že stačí pro trestnost, je-li zjištěna objektivní podstata skutková, je prý právně mylný a rozhodnutím na něm založeným je porušen zákon. Stížnost má pravdu, tvrdí-li, že také při policejních přestupcích vyžaduje se ke skutkové podstatě subjektivní zavinění toho, jemuž se přestupek přičítá. Takové zavinění je dáno tehdy, když adresát policejní normy opomine onu povinnou péči, kterou na něm norma žádá za tím účelem, aby byl zamezen stav normou perhoreskovaný. Nestačí proto, je-li dána objektivní podstata skutková přestupku, nýbrž musí býti také zjištěno, že obviněný opominul povinnou péči, aby zabránil zakázanému stavu.

Ve správním řízení tvrdil st-l, že při vši opatrnosti a dobré vůli nebyl s to dříve upozorovati, že na jeho autu svítí jen jediná svítlna, a toto své tvrzení také blíže odůvodnil a za tím účelem navrhl též slyšení svědka a znalce. Žal. úřad odbyl vývody tyto poznámkou, že není právního předpisu, podle kterého by skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného pozbývala povahy přestupku z důvodů st-lem uvedených. Tím popřel žal. úřad, že subjektivní zavinění má význam, což odporuje zákonu, jak právě dovozeno.

Č. 12.593.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Politický úřad není povolán, aby autoritativním způsobem rozhodoval o použití jistoty, složené ve smyslu zákona č. 198/1932 Sb. a vlád. nař. č. 36/1933 Sb., na zaplacení dlužné daně z dopravy osob motorovým vozidlem.

(Nález z 27. října 1936 č. 16.279/34.)

V ě c: Jan M. v Hodoníně proti rozh. zem. úřadu v Brně z 5. března 1934 o použití jistoty podle § 13 zákona č. 198/1932 Sb. na úhradu daňových nedoplatků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Hodoníně z 10. ledna 1934 bylo st-li sděleno, že podle dopisu okr. fin. ředitelství v Uh. Hradišti z 6. prosince 1933 dluží na daní z dopravy osob za rok 1933 z motorového vozidla 1.200 Kč. Ježto st-l tuto daňovou pohledávku ve stanovené lhůtě po upomenutí dobrovolně nezaplatil, rozhodl zároveň okr. úřad podle § 13 zákona č. 198/1932 Sb. a podle § 7 vlád. nař. č. 36/1933 Sb., že jistoty, kterou st-l složil u zem. fin. pokladny v Brně, má býti použito

k úhradě st-lových daňových závazků. Podle § 7 odst. 9 cit. vlád. nař. uložil dále okr. úřad st-li, aby do 14 dnů jistotu doplnil na stanovenou výši.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto.

O stížnosti uvažoval nss takto:

St-l namítá v podstatě, že postup úřadů politických byl nezákonný, ježto jde o vymáhání daně z motorového vozidla ve smyslu zákona č. 198/1932 Sb. a okr. úřad není exekutorem fin. ředitelství. Měl tedy býti zachován formální postup, kterým by fin. ředitelství jistotu u okr. úřadu zabavilo cestou správní exekuce. Tím tedy stížnost namítá, že okr. úřad nebyl příslušný, aby o použití jistoty vydal autoritativní rozhodnutí.

Nss shledal, že se st-l pro svoji argumentaci neprávem dovolává ustanovení § 18 vlád. nař. č. 36/1933 Sb., ježto předpis tento týká se vyměřování a vymáhání daně z jízdného podle § 43 zákona č. 198/1932 Sb., tedy — jak plyne ze zařazení § 43 do oddílu prvního hlavy VII. cit. zákona (§§ 38—49 cit. zákona) — daně z jízdného za hromadnou dopravu osob, kdežto u st-le se jedná o daň z dopravy osob provozované osobními motorovými vozidly. Přes to musil však soud dáti stížnosti za pravdu. Podle § 13 zákona č. 198/1932 Sb. má jistota, kterou koncesionář je povinen složit, býti zárukou pro splnění povinností vyplývajících z ustanovení hlavy IV. a VII. tohoto zákona, tedy jednak zárukou za zaplacení pokuty (hlava IV.), jednak zárukou za zaplacení daní z motorových vozidel (hlava VII.). Bude-li jistoty zcela nebo z části použito k úhradě závazků plynoucích z porušení těchto povinností, musí koncesionář jistotu doplniti na ustanovenou výši. Další obsah § 13 (t. j. odst. 2 a 3) stanoví, jak jistota má býti složena, a že koncesní listina nesmí býti vydána, dokud žadatel neprokáže, že složil jistotu. Podle odst. 4 má podrobnosti stanovit vlád. nař. Řečená zásadní ustanovení provádí vlád. nař. č. 36/1933 Sb. v § 7 jednak ustanoveními o výši jistoty, jednak o tom, jak jistota má býti skládána a u kterých úřadů (finančních, odst. 3), a v odst. 9 pak se stanoví, že bude-li jistoty zcela nebo z části použito k úhradě závazků, plynoucích z porušení povinností, vyplývajících z ustanovení hlavy IV. a VII. zákona, musí koncesionář doplniti jistotu na stanovenou výši do 14 dnů, počínajíc dnem následujícím po doručení výměru o použití složené jistoty k úhradě závazků. Z toho dovozuje žal. úřad, že okr. úřad jako správce jistoty je příslušný vydati výměr o použití jistoty i v tom případě, když jistoty má býti použito k úhradě nezaplacených daní. Názor ten je mylný.

Zákon č. 198/1932 Sb. nemá výslovného ustanovení o tom, který úřad je příslušný rozhodovati o použití jistoty k účelům v zákoně vymezeným. Nemůže arciť býti sporu o tom, že bylo-li by jistoty použito k úhradě pokut podle hlavy IV. cit. zákona, o použití tom rozhodoval by úřad politický, jinak tomu však je, jde-li o použití jistoty k úhradě daní z motorových vozidel.

Vlád. nař. č. 36/1933 Sb. nemá v tom směru rovněž žádného výslovného ustanovení. Takové ustanovení nelze spatřovati ani v jeho § 7 odst. 9, který patrně žal. úřad měl na mysli, neboť, mluví-li se tam

o doručení výměru o použití složené jistoty, neplyne z toho ještě, že by výměr ten musil obsahovati i disposici se složenou jistotou.

Použití jistoty k úhradě dlužných daní je svojí povahou opatřením směřujícím k vymáhání daní. Důvodová zpráva k vlád. návrhu zákona o dopravě motorovými vozidly (tisk 942/1932) praví, že tato jistota má být pro veřejnou správu snadno dosažitelným majetkovým pramenem pro vydobytí daní podle hlavy IV. Stanoví-li však zákon č. 198/1932 Sb. v § 74, že o (promlčení a) vymáhání daní podle tohoto zákona platí předpisy (o promlčení a) vymáhání daní přímých, pak nelze při nedostatku výslovného pozitivního zákonného předpisu o kompetenci úřadů k rozhodování o použití jistoty ani z cit. důvodové zprávy usuzovati o úmyslu zákonodárce, dáti politickým úřadům právo, rozhodovati autoritativním způsobem o použití jistoty na úhradu dlužných daní, ani nelze předpisu § 7 odst. 9 vlád. nař. č. 36/1933 Sb. přikládati smysl, který by se přičil § 74 zákona č. 198/1932 Sb., nýbrž nutno usuzovati, že zákonodárce chtěl zabezpečiti jen pramen, z kterého by daň byla uhrazena, aniž současně chtěl kompetenci úřadů k vymáhání daní příslušných přenášeti s úřadů finančních na úřady politické.

Má-li tedy žal. úřad za to, že k rozhodování o použití zmíněné jistoty ke krytí nezaplacených daní z motorových vozidel jsou příslušny úřady politické, nemá názor tento opory v zákoně.

Č. 12.594.

Živnostenské právo: * Předpokladem provozování živnosti cizozemcem na území republiky Československé není, aby měl své bydliště na tomto území.

(Nález z 27. října 1936 č. 14.745/36.)

V ě c: Mořic H. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 8. března 1934 o ohlášení živnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním z 6. září 1933 ohlásil st-l, obchodník ve Vídni, magistrátu hlav. města Prahy, že bude provozovati v Praze obchod pleteným zbožím.

Magistrát hlav. města Prahy výměrem ze 4. října 1933 nevzal opověď tuto na vědomí na základě §§ 5, 12, 13, 55 živn. řádu, ježto st-l neprokázal zde svou zachovalost ani domovskou a státní příslušnost, nemá zde bydliště a nejmenoval zástupce v provozování živnosti.

Nař. rozhodnutím byl uvedený výměr potvrzen z důvodu, že st-l nemá na zdejším státním území bydliště.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím nebyla v cestě instanční vzata na vědomí opověď živnosti z jediného důvodu, totiž, že st-l nemá na území Československé